

VOITTOISA ELÄMÄ 2

LUVATTU MAA - LAHJA JA TEHTÄVÄ

Joosua sai Mooseksen jälkeen tehtäväksi johdattaa Israelin kansa Kanaanin maahan: "Herran palvelijan Mooseksen kuoltua sanoi Herra Joosualle, Nuunin pojalle, Mooseksen palvelijalle, näin: "Minun palvelijani Mooses on kuollut; nouse siis ja mene tämän Jordanin yli, sinä ja kaikki tämä kansa, siihen maahan, jonka minä annan heille, israelilaisille. Jokaisen paikan, johon te jalkanne astutte, minä annan teille, niinkuin olen Moosekselle puhunut. Maa erämaasta ja tuolta Libanonista aina suureen virtaan, Eufrat-virtaan, saakka - koko heettiläisten maa - ja aina Suureen mereen asti, auringonlaskuun päin, on oleva teidän aluettanne" (Joos.1:1-4).

On huomattava, että Israel ensinnäkin vikuroi, kun oli kysymyksessä Kanaanin maahan meno Kaades-Barneassa ja samoin sitten myöhemmin, kun piti suorittaa Kanaanin maan valloitus. Joosua joutui muistuttamaan "hidastelusta": "Niin Joosua sanoi israelilaisille: "Kuinka kauan **hidastelette** ettekä mene ottamaan omaksenne maata, jonka Herra, teidän isienne Jumala, on teille antanut?" (Joos.18:3).

Suomalaisessa kansankirkon kristillisyydessä on havaittavissa samat ongelmat. Meidän kristillisyytemme on "kynnyskristillisyyttä", jossa ihanteena on rajalla oleminen. Ei olla ulkona, mutta ei liioin sisälläkään. Tässä kristillisyydessä tallataan maata ahtaan portin edessä menemättä siitä sisälle. "Menkää ahtaasta portista sisälle. Sillä se portti on avara ja tie lavea, joka vie kadotukseen, ja monta on, jotka siitä sisälle menevät; mutta se portti on ahdas ja tie kaita, joka vie elämään, ja harvat ovat ne, jotka sen löytävät" (Matt.7:13-14).

Tähän liittyy olennaisena osana pelastusvarmuuden puuttuminen. Suomalainen kristillisuus on samalla "eihän tuota tiiä" - kristillisyyttä. Tässä se lyö kättä katoliselle kirkolle. Pelastusvarmuuden omaavat ovat kirkossamme harhaoppisia - oikea luterilainen edustaa "eihän tuota tiiä"- oppia.

Mistä moinen johtuu? Paimenet eivät itse ole menneet portista sisälle ja eivät näin voi viedä sisälle lampaistaankaan. "Voi teitä, te lainoppineet, kun te olette vieneet tiedon avaimen! Itse te ette ole menneet sisälle, ja sisälle meneviä te olette estäneet" (Luuk.11:52).

Pyhityksen suhteen tilanne on aivan toivoton. Luterilainen oppi on "vanhurskauttamisen" oppia, jossa tarvitaan Kristusta vain vanhurskauttamiseen. Mutta mitä Raamattu sanoo? "Mutta hänestä on teidän olemisenne Kristuksessa Jeesuksessa, joka on tullut meille viisaudeksi Jumalalta ja vanhurskaudeksi ja pyhitykseksi ja lunastukseksi, että kävisi, niinkuin kirjoitettu on: "Joka kerskaa, sen kerskauksena olkoon Herra" (1 Kor.1:30-31). -Jos Kanaanin maahan meno, rajan ylittäminen (ratkaisun tekeminen) on luterilaiselle kova pala, sitä on myös luvatun maan valtaaminen. **Pyhityksestä ei haluta tietää yhtään mitään.** Koska kasteuudestisyntyminen ei ole todellista, siitä johtuvat nämä molemmat vikuroinnit. Siinä ihminen tulee tehokkaasti rokotetuksi sekä oikealle vanhurskauttamiselle että pyhitykselle! Näin tämä oppi on helppo todistaa "suruttomuuden opiksi". **Ne, jotka vanhurskauttavat kasteessa, riistävät syntiseltä sekä vanhurskauttamisen että pyhityksen = koko pelastuksen.**

Kun syntinen ylittää Kanaanin maan rajan, hän tulee uskoon. Sen jälkeen on määrä vallata tuo maa "pala palata". Aivan samoin kuin rajan ylitys vaati toimintaa myös ihmisen puolelta samoin myös maan valloitus. Herra antaa

luvatun maan, mutta ihmiseltä vaaditaan: 1. Astuminen tuohon maahan (vanhurskauttaminen). 2. Maan valtaaminen (pyhitys). Tässä yhtyvät LAHJA JA TEHTÄVÄ!

Meillä jokaisella on elämässämme muistoja, jotka me tahdomme unohtaa. Ne sisältävät niin suuren pettymyksen ja tappion, ettemme tahdo, että niistä meille muistutetaan. Kaades-Barnea on Israelin kansan historiassa tällainen muisto. Kansa oli kulkenut "suuren ja peljättävän erämaan kautta" (5 Moos.1:19) ja saapunut vihdoinkin luvatun maan rajalle. Oli enää kysymyksessä vain rajan yli meneminen ja luvatun maan omistaminen. Mutta ratkaisevalla hetkellä valtasi kansan pelko ja epäily. Seuraus oli, että kansa sai tottelemattomuuden tähden kääntyä takaisin erämaahan. Peloittavana muistona seurasi kansaa 40 vuoden ajan nimi Kaades-Barnea, muisto siitä, miten lähellä päämäärää, rajalla, voidaan pelkuruuden tähden menettää kaikki.

Meillä on kaikilla elämässämme oma Kaades-Barneamme. Jumala johtaa meitä luvattua maata kohti. Kerran me jokainen seisomme rajalla ja Jumalan sanoo: Anna elämäsi kokonaan minulle. Jätä erämaavaellus taaksesi ja astu sisälle Jumalan valtakuntaan.

Vaikea on silloin valinta, sillä lukemattomat asiat peloittavat meitä. Pelkäämme, ettemme jaksa voittaa kaikkea sitä, mikä nousee vastaan. Ennen kaikkea pelkäämme omaa itseämme, heikkouttamme.

Veljeni! Kun seisot Jumalan valtakunnan rajalla ja hän kutsuu sinua, älä silloin epäröi, vaan tottele, sillä silloin on sinun elämäsi suuri mahdollisuus - ja ainoa mahdollisuus.

"Katso, nyt on otollinen aika, nyt on pelastuksen päivä." 2 Kor.6:2.

Pastori Erkki Sarkama (Poikien hartauskirja, s.367).

Oppimattomuuden kiusauksen voittaminen

Monet Herran omista ovat olleet "oppimattomia" maallisesta näkökulmasta katsoen. Monen mielestä jo pelkästään tämä puute vie evankeliumin julistajalta "jalat alta".

Niilo Tuomenoksa on sanonut: *"Usko ei tarvitse oppineisuutta voittaakseen."*

Oleellista on se, onko taivasten valtakunnan salaisuus "ilmoitettu" ihmiselle. "Sillä hetkellä hän riemuitsi Pyhässä Hengessä ja sanoi: "Minä ylistän sinua, Isä, taivaan ja maan Herra, että olet salannut nämä viisailta ja ymmärtäväsiltä ja ilmoittanut ne lapsenmielisille. Niin, Isä, sillä näin on sinulle hyväksi näkynyt" (Luuk.10:21).

Kun paroni **Paul Nicolay** etsi puhujia kokouksiinsa, hän kyseli: ONKO HÄNELLÄ SANOMA?

"Mutta kun he näkivät Pietarin ja Johanneksen rohkeuden ja havaitsivat heidän olevan **koulunkäymättömiä ja oppimattomia miehiä**, he ihmettelivät; ja he tunsivat heidät niiksi, jotka olivat olleet Jeesuksen kanssa" (Apt.4:13).

Kirkkohistoria tuntee monia oppimattomia miehiä, joita Herra on voimallisesti käyttänyt: **John Bunyan** (kattilanpaikkaaja), **D.L. Moody**, **H.N. Hauge**, **Paavo Ruotsalainen** (maanviljelijä), jne.

Huonot välikappaleet ongelman

"On ihme, ettei Hän (Jeesus) lähettänyt opetuslapsiaan tiehensä useissa

paikoin matkan varrella. Kun he vääristivät Hänen korkeimpansa joksikin muuksi, minkä tähden Hän ei lähettänyt heitä pois ja yrittänyt toisen ryhmän avulla? Hän ei tehnyt niin, sillä Hän tahtoi tehdä tästä ryhmästä kelpoisen! Se olisi voitto!

Meitäkin kohtaa usein sama kiusaus - erottaa tämä henkilökunta ja koettaa toista; päästä eroon hankalasta puolisosta ja aloittaa kaikki uudelleen alusta; erottaa nämä kristillisen työn tekijät ja koettaa rakentaa Jumalan Valtakuntaa uuden ryhmän avulla; päästä eroon papistamme ja koettaa saada parempi; vaihtaa seurakuntia - seuraava olisi ehkä otollisempi käännytystyölle, jne. Kaikki tämä on olennaiselta luonteeltaan tehtävistään karkaamista - pakomentaliteettia. Se ei ole voittoa - se on pakoyritys--- Jeesus voitti tämän kömpelöiden välineiden aiheuttaman kärsimättömyyden ja teki noista välineistä muuttuneita ihmisiä, jotka muuttivat maailman. Se oli voitto" (emt.s.134).

Daavid oli Jeesuksen esikuva. On huomattava, että myös hänen valintansa sotilaitensa suhteen oli varsin epätavallinen. Porukka ei ollut mitään valiojoukkoa. "Ja hänen luokseen kokoontui **kaikenlaista ahdingossa olevaa, velkaantunutta ja katkeroitunutta väkeä**, ja hän rupesi heidän päämieheekseen. Niin liittyi häneen noin neljäsataa miestä" (1 Sam.22:2). - Daavidkin luotti siihen, että huonostakin aineksesta tulee hänen komennossaan esimerkillinen taisteluyksikkö. **Daavid ei pelännyt roskajoukon haastetta.**

Ihmeellinen Daavid! Ihmeellinen myös meidän Vapahtajamme, joka ei aja syntisiä ja roskaväkeä luotansa, vaan kärsivällisesti kouluttaa heitä saadakseen heistä kunnon sotureita - ja lopulta oman kuvansa kaltaisia.

Vammaisuuden voittaminen

Vammaisuus nähdään yleisesti miinuksena Jumalan valtakunnan työssä. Kuitenkin tosiasia on se, että **monet Jumalan valtakunnan työntekijät ovat olleet tavalla tai toisella vammaisia**. Ehkä hieman kärjistäen voidaan sanoa, että Jumalan täytyy tehdä ihmisestä vammainen ennen kuin hän voi tätä käyttää. Edelleen voitane sanoa, että jokainen Herran oma on tavalla tai toisella vammainen.

Johannes Virtanen kirjoitti joskus kirjan RAMPANA TAIVAASEEN.

"Niin **Mooses** sanoi Herralle: "Oi Herra, minä en ole puhetaitoinen mies; en ole ollut ennen enkä senkään jälkeen, kuin sinä puhuit palvelijallesi; sillä minulla on **hidas puhe ja kankea kieli**" (2 Moos.4:10).

Meidän vammaisuutemme ei ole käytön esteenä Jumalan valtakunnassa. Se voi olla luomassa yhdyssiteitä toisiin Jumalan lapsiin, jotka voivat seurakunnassa "paikata" meidän vammaisuuttamme, kuten Aaron Mooseksen:

"Niin Herra vihastui Moosekseen ja sanoi: "Eikö sinulla ole veljesi Aaron, leeviläinen? Minä tiedän, että hän osaa puhua. Ja katso, hän tuleekin sinua vastaan; ja kun hän näkee sinut, iloitsee hän sydämestänsä. Ja puhu sinä hänelle ja pane sanat hänen suuhunsa. Ja minä olen sinun suusi apuna ja hänen suunsa apuna ja opetan teille, mitä teidän on tehtävä. Ja hän on puhuva sinun puolestasi kansalle; niin hän on oleva sinulla suuna, ja sinä olet oleva hänellä jumalana" (2 Moos.4:14-16).

"Ja Jaakob jäi yksinänsä toiselle puolelle. Silloin painiskeli hänen kanssaan muuan mies päivän koittoon saakka. Ja kun mies huomasi, ettei hän häntä voittanut, iski hän häntä lonkkaluuhun, niin että Jaakobin lonkka nyrjähti hänen painiskellessaan hänen kanssaan. Ja kun hän oli kulkenut Penuelin ohitse, nousi aurinko; mutta hän ontui lonkkaansa" (1 Moos.32:24-25,31).

Uudestisyntymisprosessissa syntiseltä lyödään "jalat alta" - hänestä tulee

ainaiseksi "ontuva".

Raamattuopiston pastori **Martti Häkkinen** arveli, että jos hän taivaassa pääsisi kysymään Jaakobilta, mitä tuo "lonkan nyrjähtäminen" hänelle merkitsi, niin vastaus varmaan olisi: Kyllä se niin on, **etten minä ilman sitä täällä taivaassa olisi!**

"Ja kun hän oli matkalla, tapahtui hänen lähestyessään Damaskoa, että yhtäkkiä valo taivaasta leimahti hänen ympärillensä; ja hän kaatui maahan ja kuuli äänen, joka sanoi hänelle: "Saul, Saul, miksi vainoat minua?" Hän sanoi: "Kuka olet, herra?" Hän vastasi: "Minä olen Jeesus, jota sinä vainoat. Mutta nouse ja mene kaupunkiin, niin sinulle sanotaan, mitä sinun pitää tekemän." Ja miehet, jotka matkustivat hänen kanssansa, seisoivat mykistyneinä: he kuulivat kyllä äänen, mutta eivät ketään nähneet. Niin Saulus nousi maasta; mutta kun hän avasi silmänsä, ei hän nähnyt mitään, vaan he taluttivat häntä kädestä ja veivät hänet Damaskoon" (Apt.9:3-8).

Fanny Crosby, (Frances (Fanny) Jane Crosby-Van Alstyne) eli lähes koko pitkän elämänsä (95 v.) sokeana. Hän on kirjoittanut n.8000 runoa. Hengellisessä laulukirjassa hänen laulunsa ovat todellisia helmiä: Kuule pyyntöni, oi Jeesus, Koko tien hän kanssain kulkee, Mä Jeesuksesta laulan, Ristis luokse salli mun.

Helmi Selin on "Sydämellä Jeesuksen" -laulun tekijä. Vilho Rantanen kertoo: *"Helmi Selinin kohtalo oli traaginen. Hänen järkensä valo pimeni. Akseli Skutnabb kirjoittaa 'Sanomia Armosta' lehdessä näin: 'Hänen levoton henkensä ei löytänyt tasapainoa, hengen alalla puhaltelevat virvatuulet huojuittelivat häntä, kunnes hänen sielunsa valo sammui, ja hän painui, kuten Aleksis Kivi, viimeisiksi elinvuosikseen järjen yöhön'.* *Pitkänniemen mielisairaalassa Helmi Selin nukkui viimeiseen uneen kesäkuun 20. päivänä 1918"* (Vilho Rantanen, Kuninkaasta on minun lauluni, s.154).

Huonon itsetunnon voittaminen

Eino J. Honkanen sanoi aikoinaan: *"Minä en ole mitään, huomenna en sitäkään."* Tämä ei ole huonoa itsetuntoa, vaan tervettä paavalilaista itsetuntoa: "Sillä minä tiedän, ettei minussa, se on minun lihassani, asu mitään hyvää" (Room.7:18). "Minä viheliäinen ihminen, kuka pelastaa minut tästä kuoleman ruumiista?" (Room.7:24). "Olen joutunut mielettömyyksiin; te olette minut siihen pakottaneet. Minunhan olisi pitänyt saada suositusta teiltä, sillä en ole missään ollut noita isoisia apostoleja huonompi, **VAIKKA EN OLEKAAN MITÄÄN**" (2 Kor.12:11). 15. "Varma on se sana ja kaikin puolin vastaanottamisen arvoinen, että Kristus Jeesus on tullut maailmaan syntisiä pelastamaan, **JOISTA MINÄ OLEN SUURIN**" (1 Tim.1:15).

Kun itseeni katselen, olen tosiaan vain tomua, syntistä tomua. Kun sitten ajattelen sitä, että olen kuitenkin Jumalan kädestä lähtöisin - ja etenkin sitä hintaa, mikä minusta on maksettu, arvoni nousee pilviin:

"tietäen, ettette ole millään katoavaisella, ette hopealla ettekä kullalla, lunastetut turhasta, isiltä peritystä vaelluksestanne, vaan Kristuksen kalliilla verellä, niinkuin virheettömän ja tahrattoman karitsan" (1 Piet.1:18-19).
"Jumalan armosta minä olen se, mikä olen" (1 Kor.15:10).

Lisäksi jokainen uskova kuuluu "kuninkaalliseen papistoon"; jos ei siitä itsetunto kohene, ei sitten mistään! "Mutta te olette "valittu suku, kuninkaallinen papisto, pyhä heimo, omaisuuskansa, julistaaksenne sen jaloja tekoja", joka on pimeydestä kutsunut teidät ihmeelliseen valkeuteensa" (1 Piet.2:9).

"Kaikki minä voin hänessä, joka minua vahvistaa" (Fil.4:13).

Kiireen voittaminen

"Se ihminen, jolla oli eniten tekemistä, ei näyttänyt koskaan olevan kiireissään. Hän perusti Valtakunnan, josta oli tuleva lopullinen järjestelmä kaikille ihmisille, ja kuitenkin ei Hän sitä perustaessaan näyttänyt tietävän mitään kuumeisesta, touhuavasta kiireestä. Ei niin, että Hän olisi ollut joutilaana, kaukana siitä. Hän ei koskaan tuhlannut hetkeäkään, ja kuitenkin Hän ei ollut koskaan touhuisen puuhakkaana" (emt.s.133).

"Ilman taitoa ei ole intokaan hyväksi, ja kiirehtivän jalka astuu harhaan" (Snl.19:29).

"sentähden, näin sanoo Herra, Herra: Katso, minä lasken Siioniin peruskiven, koetellun kiven, kalliin kulmakiven, lujasti perustetun; joka uskoo, se ei pakene (Saarisalo: **kiirehdi, hoppuile, hätäile**)" (Jes.28:16).

"Sillä näin sanoo Herra, Herra, Israelin Pyhä: Kääntymällä ja pysymällä hiljaa te pelastutte, **rauhallisuus ja luottamus on teidän väkevyytenne**; mutta te ette tahtoneet" (Jes.30:15).

"Kun hän siis kuuli hänen sairastavan, viipyi hän siinä paikassa, missä hän oli, vielä kaksi päivää" (Joh.11:6).

"Herra vastasi ja sanoi hänelle: "Martta, Martta, moninaisista sinä huolehdit ja hätäilet, mutta tarpeellisia on vähän, tahi yksi ainoa. Maria on valinnut hyvän osan, jota ei häneltä oteta pois" (Luuk.10:41-42).

Arkipäiväisyyden voittaminen

Uskovan elämässä on paljon kuolettavia "rutiinihommia". Kuinka voidaan estää näiden turmiollinen vaikutus? Uskovan koko elämä on Jumalan palvelemista.

"ei silmänpalvelijoina, ihmisille mieliksi, vaan Kristuksen palvelijoina, sydämestänne tehden, mitä Jumala tahtoo" (Ef.6:7).

"Kaikki, mitä teette, se tehkää sydämestänne, niinkuin Herralle eikä ihmisille, tietäen, että te saatte Herralta palkaksi perinnön; te palvelette Herraa Kristusta" (Kol.3:23-24).

"Sentähden, koska me saamme valtakunnan, joka ei järky, olkaamme kiitolliset ja siten palvelkaamme Jumalaa, hänelle mielihyväksi, pyhällä arkuudella ja pelolla" (Hebr.12:28).

"Mutta te olette "valittu suku, kuninkaallinen papisto, pyhä heimo, omaisuuskansa, julistaaksenne sen jaloja tekoja", joka on pimeydestä kutsunut teidät ihmeelliseen valkeuteensa; te, jotka ennen "ette olleet kansa", mutta nyt olette "Jumalan kansa", jotka ennen "ette olleet armahdetut", mutta nyt "olette armahdetut" (1 Piet.2:9-10).

"Daavid sanoi hänelle: "Älä pelkää, sillä minä teen sinulle laupeuden isäsi Joonatanin tähden, ja minä palautan sinulle isoisäsi Saulin kaiken maaomaisuuden, ja sinä saat aina aterioida minun pöydässäni" (2 Sam.9:7).

"Katso, minä seison ovella ja kolkutan; jos joku kuulee minun ääneni ja avaa oven, niin minä käyn hänen tykönsä sisälle ja aterioitsen hänen kanssaan, ja hän minun kanssani" (Ilm.3:20).

Muista, että kuulut kuninkaan palvelusväkeen. Se karkottaa tehokkaasti arkipäiväisyyden.

"Ja taivasta jo päällä maan On hetki hänen seurassaan."

Väinö Hotti